

ve smyslu zák., i svou vlastní od jiných hospodářských jednotek odlišnou správou, pak nepadá již na váhu, zdali má i odlišné účtování, neboť, jak svrchu vyloženo, již odlišnost správy stačí, aby každá z hospodářských jednotek téhož podnikatele zachovala charakter samostatného závodu ve smyslu zákona.

Na základě těchto úvah bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 3375.

Obecní úředníci. — Velká Praha: Obec pražská může na základě zák. č. 495/1921 srážeti svým úředníkům od 1. března 1922 25% daně z příjmu a 8%ní pensijní příspěvek.

(Nález ze dne 17. března 1924 č. 6607).

Prejudikatura: Boh. 2911 adm.

Věc: Ladislav H. v H. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran srážek ze služebního platu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím potvrdil zsv v Praze v cestě instanční usnesení užší správní komise hl. m. Prahy z 24. února 1922 a z 10. března 1922, jimiž komise ta se usnesla, aby

1) ve smyslu ustanovení § 8 zák. z 21. prosince 1921 č. 495 Sb. obec pražská převzala za své zaměstnance v činné službě k placení pouze 75% daně z příjmu připadající na dobu od 1. března 1922 z jejich služebních požitků, a aby 25% daně té sráženo bylo od 1. března 1922 počínajíc s požitků služebních, a

2) aby ve smyslu § 5 zák. z 21. prosince 1921 č. 495 Sb. sráženy byly počínajíc dnem 1. března 1922 všem zaměstnancům v činné službě pro účely pensijní příspěvky ve výši 8% pensijní základny.

Stížnost napadá rozhodnutí to v obojím směru a vytýká mu nezákonnost i vadnost řízení.

Pokud jde o otázku, je-li obec pražská oprávněna srážeti st-li počínajíc 1. březnem 1922 z požitků služebních 25% daně z příjmu jemu z požitků těch předpisované, namítá stížnost, že § 8 zák. č. 495 z r. 1921 zakazuje veřejným korporacím pouze napříště převzít k placení více než 75% daně z příjmu, že však se zák. ten nikterak nedotýká povinností již převzatých.

V tom směru vyslovil však nss již ve svém nál. Boh. 2911 adm. právní názor, že ustanovení § 8 zák. z 21. prosince 1921 č. 495 Sb. jest pouhým provedením parifikace úředníků veřejných korporací s úředníky státními, vyslovené v § 3 téhož zák. a vztahuje se na zaměstnance podle § 3 zák. ze 6. února 1920 č. 114 Sb. převzaté obcí pražskou, třebas jim úpravou usnesenou před 30. červnem 1919 bylo zaručeno, že obec ponese za ně celou daň z příjmu.

Při názoru tomto setrval nss i v daném případě a zamítl v důsledku toho stížnost v prvém směru jako bezdůvodnou.

Tím však zároveň dána odpověď i na druhou část stížnosti, již napadán jest výrok žal. úřadu ohledně srážení 8%ního pensijního příspěvku. Právě tak, jako jest § 8 provedením parifikace úředníků jmenovaných v § 3 s úředníky státními ohledně placení daně z příjmu, tak jest

jím § 5 ohledně placení pensijního příspěvku. Tvrzení stížnosti, že tu jde o pouhou manipulaci odvádění příspěvku toho, jež obec jest povinna svém zaměstnanci opět nahraditi, nejen nemá v jasném znění cit. § 5 nejmenší opory, nýbrž jest i v přímém rozporu s parifikační zásadou vyslovenou v § 3 téhož zák.

Z těchto důvodů slušelo tedy i v tomto směru stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3376.

Obecní úředníci: I pro obec s méně než 3000 obyvateli platí předpis § 19 č. IV zák. č. 443/1919 o příbytečném ob. úředníkům.

(Nález ze dne 18. března 1924 č. 4330/23)

V ě c: Antonín Ch. v R. proti zemskému správnímu výboru v Praze o zařazení a příbytečné.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l, který odešel dne 31. srpna 1920 jako tajemník města U. do výslužby, žádal dne 6. května 1922 dodatečně, aby byl dnem 1. září 1919 zařaděn co do služného resp. výslužného do IX. hodn. třídy 2. plat. stupně a aby byl naturální byt, jehož v činné službě požíval na radnici, oceněn ročně na 300 K a zbytek příbytečného za čas od 1. září 1919 do 31. srpna 1920 per 1423 K 20 h aby mu byl vyplacen hotově.

Nároky tyto byly usnesením měst. zast. v U. z 27. května 1922 zamítnuty a usnesení to bylo ke stížnosti Ant. Ch. instančně potvrzeno, a to nař. rozhodnutím s odvoláním na to, že město U. má podle posledního sčítání lidu (15. února 1921) jen 2897 obyvatel, jakož i na správné důvody rozhodnutí 2. stolice.

Ve stížnosti na nss dovozuje st-l, že nař. rozhodnutím byl porušen zákon — —.

Žal. úřad . . . zdůraznil, že město U. má podle posledního sčítání lidu toliko 2897 obyvatel. Tím poukázal zřejmě na ustanovení § 42 zák. č. 443/1919 . . ., dle něhož mohou obce, které nemají 3000 obyvatel, určovati samostatně základní služné svých úředníků, ale tak, že služné v obcích, které mají aspoň 1500 obyvatel, musí se svou výší u úředníků, kteří — jako st-l — nevykázali podle podmínek konkursu vyšší kvalifikaci, rovnati aspoň ročnímu základnímu služnému 3. stupně X. třídy dosavadního systému hodnostních tříd úředníků státních. Podle zmíněného předpisu § 42 zák. č. 443/1919 platí dále v obcích s méně než 3000 obyvateli v ostatním (tedy i co do příbytečného) všechna ustanovení zák. č. 443/1919, zejména i jeho § 19 č. IV, že úředník definitivní má nárok na příbytečné, jež se vyměřuje v obcích, majících do 5000 obyvatel, 20%, že však úředník, který přijal od obce byt naturální, nároku toho nemá, na kterýžto předpis rovněž poukázala již osk ve svém cit. zamítavém rozhodnutí, dodávajíc, že st-l po dobu své služby proti přidělenému naturálnímu bytu nečinil námitek.

St-l, který zřejmě trvá na tom, že pro něj jsou rozhodnými předpisy zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb., neběře nař. rozhodnutí v odpor pro-